

ženska o moških

Tjaša Artnik Knibbe

Moški in ženska v meni

Ko mi je kolega predlagal, da napišem nekaj na temo moških in ženskih resničnosti, sem se krepko zamislila. O tej tematiki namreč kaj posebej še nisem razmišljala ali se z njo obremenjevala, saj se mi zdita obe dimenziji tako komplementarni, da stroge ločnice med moškim in ženskim svetom nikoli nisem prisvojila. Realnost vidim skozi prizmo tega, da smo vsi ljudje. Da vsi hrepenimo po pozornosti, ljubezni, potrditvi, da smo vsi energija, vreča emocij, iskri mental in telo. Največ razlik vidim v našem socialnem vedenju ter seveda biologiji, a v bistvu vsi v sebi čutimo tako animo kot animus, torej žensko in moško naravo. Ko sem bila še deklič sem se kaj kmalu nehala igrati z Barbikami in deklicami, saj so me slednje s svojo sposobnostjo opravljanja in posebnimi pravili druženja vedno znova spravile v notranje nelagodje in jok. Tako sem se odločila za partizane in Nemce ali kavbojce in Indijance in se pridružila fantom. Lase sem imela večino postrizene na kahlo in kolena, za predstavnico ženskega spola, nenavadno potolčena. Uživala sem v svobodi odnosov in temu, da so me po svoje sprejeli kot sebi enako, a še vedno so čutili, da sem drugačna. Zato sem bila privilegirala. Ko so mi začele poganjati prsi in sočasno začeli fantom nagajati hormoni, je bilo dovolj le nekaj mojih klofut in pravila so bila jasna, mojih ženskih atributov se ni komentiralo, opazovalo ali bog ne daj, tikalo. A pod tono obrambnih mehanizmov, sem bila še vedno dekle. Moji najboljši prijatelji so bili vedno fantje. Šele v puberteti sem si začela nabirati pravih izkušenj z žensko dušo. Sočasno je prišel čas prvih ljubezni in kolega, prijatelj postane tudi ljubimec. Odnos se pravzaprav razen strasti še do danes ni spremenil, saj je moški še vedno moj najboljši

prijatelj. V tem primeru moj mož. Morda je bil za zgodnji razhod z žensko populacijo pogosto kriv tudi moj močan ego in »mimozična« občutljivost, ki pa počasi sorazmerno z rastjo moje samozavesti in zaupanja v življenje, plahni. Ob meni je danes vedno več ljubečih in srčnih predstavnic ženskega spola. Z velikim zanimanjem iščem zrele, trdne in harmonične ženske, ki v sebi uspešno združujejo dimenzije materinstva, skrb za druge, predanosti in ljubezni ter se ne bojijo svoje divje, strastne narave. Vedno bolj spoznavam tudi to, da so dečki prepogosto ostali dečki in da je potreba po močni, topli ženski še toliko večja. Močno se zavedam vseh bremen in vrlin, ki pletejo žensko dušo, kar je tesno povezano s tem, da sem naposled z moško odločnostjo in trdnostjo le začela sprejemati žensko v sebi.